

[Ministeren for offentlige arbejder]

der allerede har tilsluttet sig, at der pludselig kommer speed på, for nu bliver det interessant for mange flere at have det, fordi de nu via dette system, dette net, kan nå mange andre på mangfoldig måde og få gavn af det. Jeg tror nok, jeg vil opleve, at de radikale og SF vil erkende, at de i denne sag er stået af på et forkert tidspunkt, men så vil vi sikkert ikke få skam for, at vi var nogle, der troede på sagen.

Jeg tror, det er en god aftale. Den er næsten sublim. En overgang her i vinter skrev skiftevis fru Ritt Bjerregaard og jeg nogle artikler i diverse store aviser, hvori vi begge – jeg ved ikke rigtig, hvem det var, der begyndte – efterhånden havde en tendens til at sige: vi fik mest ret, aftalen er meget nær op ad, hvad vi havde tænkt os, og hvad vi foreslog. Det er jo skønt, når en aftale kan være af en sådan art, at begge parter i og for sig kan være trygge ved den og tilfredse med at have opnået det væsentligste; så må der være noget, der er lykkedes, og det tror jeg der er.

Jeg skal gerne over for fru Ritt Bjerregaard og øvrige, der har spurgt om det, bekræfte, at denne aftale har sin fulde gyldighed for samtlige 13 punkter, altså også for punkt 2, og for at der ikke skal være nogen fortolkningstvivl og ingen skal gå yderligere i gyngen på den sag, skal jeg erklære, at aktiv støtte fra regeringens side betyder flere ting, også penge, og at der er tale om et tocifret millionbeløb. Jeg håber ikke, finansministeren fik gåsehud ved denne oplysning, men hvor meget der egentlig bliver brug for, ved vi endnu ikke. Det er klart regeringens pligt – og den vil vi leve op til – at skaffe et organ, der skal katalogisere de igangværende forsøg, som skal se til, at der ikke dobbeltinvesteres, og som skal vurdere ansøgninger og behov og også animere andre til at yde aktiv, herunder økonomisk, støtte, men altså uden at vi selv løber fra det. Og jeg tilsiger helt klart socialdemokratiet, at som aftalepartner vil vi finde måden at involvere socialdemokratiet på, således at ingen løber fra hinanden, men at vi i fortsat tillid til, at vi har gjort det rigtige, administrerer både efter ordlyden og efter hensigten.

Mindretallet savner debat om denne sag. Jeg synes, at man skulle ulejlig sig op på folketingets bibliotek og få de stabler af debatindlæg, der har været: bøger, artikler, kronikker, afhandlinger, folketingsdebat og et

folketingsseminar, hvad vi meget sjældent holder herinde, og formanden for udvalget, fru Lone Dybkjær, skal have tak, hvis det var hendes initiativ; jeg synes, det var et meget vigtigt arrangement. Der har været en meget frodig og rigelig debat, og der har været masser af møder landet over.

Jeg har selv deltaget i mange, men – og det sagde jeg allerede under debatten her i salen i oktober måned 1984 – vi kan jo ikke tvinge folk til at deltage. Vi kan ikke bebrejde de politikere, teknikere og specialinteresserede, der deltager, men vi kan ikke tvinge borgerne til at deltage. Jeg skal give to konkrete eksempler.

Jeg var sammen med hr. J. K. Hansen inviteret til et møde i en mellemstor jysk by, hvor HK, der dér i byen har over 5.000 medlemmer, arrangerede et møde om denne sag, og talerne var altså tidligere trafikminister J. K. Hansen og undertegnede, så det kan ikke kun være på grund af mit dårlige ry, at der ikke kom nogen. Der kom nemlig fem ud over hr. J. K. Hansen og mig, og de tre af dem var bestyrelsesmedlemmer og altså arrangører. Det var, hvad der kom. Så meget interesserede det dér.

Noget senere deltog jeg i en mellemstor sjællandsk by i en debat på et hotel. Debatten var arrangeret af en lokal radiostation, og denne gang havde man inviteret borgmesteren fra byen, hr. Tastesen, undertegnede og en medieforsker. Den pågældende lokale radiostation havde i 10 dage gjort reklame hver eneste dag i sine udsendelser for denne direkte udsendelse og bedt om, at lytterne under udsendelsen skulle ringe spørgsmål ind. Debatten tog 2½ time. Ved I, hvor mange der ringede? Nul. Ikke én. Der kom ganske vist 50 eller 45 mennesker ved den lejlighed, men der var ikke én lytter, der ringede. Der var højst sandsynlig ingen, der gad lytte. Vi kan jo ikke tvangsindlægge folk, hverken til at debattere eller til at lytte til vore debatter, men at der ikke har været masser at læse og masser at høre om det, er simpelt hen en usandhed, som kan dokumenteres.

Mindretallet savner videre dokumentation for almindelige brugeres og for erhvervslivets interesse for oprettelsen af hybridnettet. Nu er det jo engang sådan, at det er svært at lave forbrugerundersøgelser på et produkt, som ikke findes på markedet. Jeg er sikker på, at hvis man for en del år tilbage havde